

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 27

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΗΤΟΥ, διήγημα *Catulle Mendès*. —
ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουλιέ. — Ο ΥΠΟΔΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτόρου
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γράμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκόμεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Δεν σοί ωμίλησε ποσῶς περὶ τοῦ κυρίου Βωφόρτ ;

— Ὅχι. Διατί περὶ αὐτοῦ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ;... Εἶπατε μοι, μήτέρ μου, εἴν' ἀληθές ὅ,τι εἶπεν αὐτός ὁ ἄθλιος ; ... ὁ πατήρ μου ;

— Ναί, αὐτός εἶνε ὁ πατήρ σου.

Ὁ Γεράρδος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Εἶναι αὐτός, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα δευτέραν φοράν, μετ' ἀπαθείας. Δεν σοὶ εἶπον ἀκριβῶς τὰς λεπτομερείας.

— Ἄ !

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δεν ψεύδεται λέγων ὅτι εἶναι ὁ πατήρ σου.

— Δυστυχία ! ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ ! εἶπεν οὕτως μετὰ λύσσης.

— Ψεύδεται ὅμως εἰς ὅλα τὰ ἄλλα.

— Ὡμίλει !

— Ψεύδεται λέγων ὅτι τὸν ἠγάπησα...

— Τὸ ὑπέθετα, ἤμην βέβαιος.

— Κατεγράσθη τῆς ἀγνοίας μου καὶ τῆς νεότητός μου ... Ἦτο πτωχός, φιλόδοξος· ἐγὼ ἤμην πλούσιος. Μὲ ἤθελε διὰ σύζυγον... καὶ διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς τοῦτο τὸν πατέρα μου μὲ κατέστησεν ἐρωμένην του.

— Δεν ψεύδεται λοιπὸν λέγων ὅτι ὁ κόμης Μοντεσκούρ ἀντέστη εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Ψεύδεται. Ναί, ὁ πατήρ μου δεν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἐγνώριζε τὸν Δαγκιέρ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐμάντευσε δὲ πρὸ πάντων τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐπιδίωκεν ὁ ἄθλιος αὐτός... τὴν περιουσίαν μου δηλαδή. Ἡμέραν τινὰ ὁ πατήρ μου εἶπεν ὅτι κατεστράφη ἀπωλέσας τὰ πάντα. Ὁ Δαγκιέρ ταρασσεται, ἀδημονεῖ, φεύγει καὶ δεν ἐπανέρχεται πλέον. Ἐγὼ ἤμην ἡττησμένη. Ὁμολογῶ τὸ παράπτωμά μου εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις μεταβαίνει εἰς συνάντησιν τοῦ Δαγκιέρ. Τὸν καθικετεύει καὶ αὐτὸς ἀρνεῖται. Γονυπετεῖ καὶ αὐτὸς τὸν εἰρωνεύεται καὶ τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν ἐκβάλλῃ ἐξω.

— Ὁ οὐτιδανός !

— Οὐτιδανώτερος ἢ ὅσον λέγεις, διότι εἰς πάντα ἐκερδосκόπει. Τὰς παρακλήσεις τοῦ πατρός μου θὰ τὰς εἰσῆκουεν ἂν ἦτο ἐτι πλούσιος, ἀλλ' ἡ παιχθεῖσα κωμωδία εἶχε γείνει πραγματικότης. Εἴχαμεν ἀληθῶς καταστραφῇ. Ὁ πατήρ μου τὸ ἠγνόει, ὅτε κατὰ τὴν συνέντευξίν του μετὰ τοῦ Δαγκιέρ, ἐκεῖνος τὸ εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Καὶ δεν τὸν ἐφόβευσε ;

— Ὁ Δαγκιέρ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔφυγεν. Ὁ πατήρ μου τὸν ἐπανεύρεν εἰς Πηρισίους καὶ τὸν ἐρράπισε. Τὴν ἐπισῶσαν ἐμονομάχησαν· ὅταν δὲ ἐπανεῖδα τὸν πατέρα μου, μοὶ εἶπεν : « Ἐξεδιέχθης. Ἀπέθανεν ». Ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἠπατάτο. Ὁ Δαγκιέρ ἐπέζησεν.

— Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία, μήτέρ μου ;

— Ναί, τέκνον μου, αὐτὰ εἶνε τὰ ἀφορῶντα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ... τὸν πατέρα σου.

— Τὸν πατέρα μου, εἶπατε ; Εἰς ἐκεῖνον ἀληθῶς ὀφείλω τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ νὰ τὸν θεωρήσω ὡς πατέρα, τὸ πρᾶγμα διαφέρει... Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ τὴν συνειδήσιν μου.

— Καὶ δεν ἀνησυχῶ, τέκνον μου, περὶ τοῦ τί θὰ σοὶ ὑπαγορεύσῃ ἡ συνειδήσις σου τοῦτο ἐσεται δικαιοσύνη καὶ καθήκον.

— Μήτηρ, ἂν δεν μοὶ ἀπέκρυψες τίποτε ἀφορῶν τὸν Δαγκιέρ, ἔχεις ὅμως ἐτι ἐν μυστικόν.

— Ἐννοεῖς τὴν Σοφίαν, δεν εἶνε ἀληθές ;

— Ναί.

— Περίμενε με. Πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐπανέρχομαι ἀμέσως.

Ἐξῆλθε. Μετὰ πέντε λεπτά ἐπανῆλθε κρατούσα ἔγγραφα, ἅτινα ἐνεχείρησε τῷ Γεράρδῳ.

— Ἀνάγνωσον. Εἶνε ἡ πράξις τῆς γεννήσεως τῆς Σοφίας.

Ὁ Γεράρδος διέτρεξεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μεθ' ὃ σιωπηλῶς ἠτένισε τὴν Μαρκελίναν. Τὴν ἀνέγνωσε παλιν. Προφανῶς δεν ἠνόει...

Ἐψιθύρισε :

— «Θυγάτηρ τῆς Μαρκελίνας δὲ Μοντεσκούρ καὶ τοῦ Πέτρου Βωφόρτ συζύγων».

— Δεν ἀπατάσαι, εἶπεν αὐτῷ, αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς.

Ἀφηγήθη τότε αὐτῷ λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου της τοῦ τόσῳ πολυκυμάντου, ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τοῦ Γεράρδου μέχρι τῆς συναντήσεώς της μετὰ τοῦ Βωφόρτ, μέχρι καὶ τοῦ γάμου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μοντεσκούρ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς φυγῆς της. Διηγῆθη αὐτῷ ἐπίσης τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθλίου αὐτῆς βίου κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους. Εἶπεν αὐτῷ πόσον βαθύς καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Βαλόν. Ὡμίλησεν ἐν τάχει περὶ τῶν δεκαπέντε ἢ εἴκοσι τελευταίων ἐτῶν. Ὁ Γεράρδος ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα συμβάντα, ὡς ζήσας παρὰ τῇ μητρί του. Εἶδεν αὐτὴν ἐργαζομένην καὶ κοπιῶσαν ἵνα τὸν ἐκπαιδεύσῃ. Εἶτα εἶπεν αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ Βωφόρτ συνέντευξιν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Βαλόν ἐφρονεῖτο.

Ὁ Γεράρδος ἠκροάσθη, χωρὶς οὐδ' ἀπαξ νὰ διακόψῃ τὴν μητέρα του, τῆς θλιβεράς ταύτης ἱστορίας.

Ὅταν ἐκεῖνη ἐτελείωσεν ὁ ἱατρὸς ἐγονυπέτησεν, ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς μητρός του καὶ κατησπαζέτο αὐτάς.

— Μήτηρ μου ! μήτέρ μου ! μήτέρ μου ! Σὲ σέβομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ ! εἶπεν.

Ἐκλαίεν ἤδη καὶ ἡ Μαρκελίνα, ὁ δὲ Γεράρδος μετὰ στοργῆς καὶ τρυφερότητας ἀπεσφόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὅταν παρηγορήθη ἠρώτησε :

— Πῶς, τέκνον μου, ὁ κύριος Δαγκιέρ σοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν τοῦτο ;

— Δεν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω, μήτερ.

Ἐκεῖνη ἠτένισεν αὐτόν δι' ὑπόπτου βλέμματος· ἀλλ' ἐγίνωσκε τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ υἱοῦ της· διὸ δεν ἐπέμεινεν.

Εἶπε μόνον αὐτῷ :

— Ἐννοεῖς τώρα διατί ἄλλοτε ἀπέφυγα νὰ δεχθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μας τὸν Βωφόρτ ; Ἐννοεῖς διατί ἀνέστην· εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις σου ; Ἐννοεῖς διατί ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς συλλήψεώς του, σοὶ εἶπα ἀμέσως ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε ἄθως ;... Σοὶ μένει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀθωότητός του ;

— Οὐδεμίαν ἔχω πλέον ἀμφιβολίαν πρὸ πολλοῦ, μήτέρ μου.

— Καὶ θὰ τὸν σώσῃς, δεν εἶνε ἀληθές ;

— Θὰ τὸν σώσω.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι ;

— Σοὶ τὸ δυνύω... Πῶς νὰ μὴ τὸν σώσω, ἀφοῦ δεν εἶνε ἐνοχος... ἀφοῦ εἶνε σύζυγός σου καὶ τὸν ἀγαπᾷς ;

Ἡ Μαρκελίνα ἀφῆκεν αὐτόν. Ὁ Γεράρδος ἔμεινε μόνος ἐπὶ πολὺ.

— Νὰ τὸν σώσω, ἔλεγε... νὰ τὸν σώσω ; Εἶνε δυνατόν ;... Διὰ νὰ σώσω αὐτόν, ὑποχρεοῦμαι νὰ παραδώσω τὸν Δαγκιέρ... νὰ προδώσω τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἔμαθα... Τοῦτο μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον... Ποῖον ἄλλο μέσον νὰ εὑρῶ ;... ὑπάρχει κανέν ; Ποῖον ; Ποῖος θὰ μοὶ τὸ ὑποδείξῃ ; Θὰ ὑποχρεωθῶ ν' ἀφήσω νὰ κατηγορηθῇ, καὶ νὰ καταδικασθῇ ἴσως, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ἐτι τὴν μητέρα μου, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τόσα ὑπέστη δεινά, ὁ πατήρ τῆς Σοφίας ; Ὅχι ! Ὅχι !

Καὶ καταπεπονημένος ἐκ τῶν σκέψεων τούτων καὶ τῆς ἐν τῷ διεγερμένῳ ἐγκεφάλῳ αὐτοῦ πάλης :

— Ὅχι, εἶπε, δεν δύναμαι νὰ τὸν ἀφήσω νὰ καταδικασθῇ, ἀλλὰ τί νὰ πράξω ;

Ἐξῆλθε μετὰ τινα λεπτά μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπανέλθῃ παρὰ τῷ Δαγκιέρ. Μόλις ᾧ' εἶχε προχωρήσει βήματά τινα ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ ἤκουσε τὸ ᾄσμα τοῦ Κρασσανάτας :

Κυβέρνα φρόνιμα τὴ βάρκα σου,

ψαρᾶ, μίλει σιγά !

Ρίψε τὸ δίχτυ σου ἀθόρυβα,

ψαρᾶ, μίλει σιγά !

Ὁ Κρασσανάτας ἅμα ἰδὼν τὸν υἱὸν τῆς Μαρκελίνας ἔπαυσε νὰ παίξῃ. Ὁ Γεράρδος ἐχαίρετῃσεν αὐτόν.

— Καλὴν ἐσπέραν Ζανζότ... πῶς εἶνε ἡ μήτηρ σου ;

— Ἦσυχα πάντα τὴν περνᾷ, γιατρέ μου. Εἶναι τόσῳ γρηᾶ.

— Θέλεις νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἴδω ;

— Μὴ σοῦ κακοφανῇ, γιατρέ μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ θὰ τῆς κάμῃ κακὸ παρὰ καλὸ.

Ὁ Γεράρδος δεν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ, μ' ὅλας τὰς θλιβεράς σκέψεις της.

Ὁ Κρασσανάτας ἀνήρτησε τὸ ὄργανόν του ἐπὶ τῆς ράχews καὶ ἐπλησίασε τὸν Γεράρδον.

— Λέγε μου, σὲ παρακαλῶ, γιατρέ...

Ἐχω ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ποῦ παίζω εἰς τὴν ὄθην ἐμπρὸς εἰς τὰ σπίτια... ἀλλὰ εἶνε τρία τέταρτα ποῦ ἐπερνοῦσα ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ ὑπάγω νὰ πῶ ἓνα ποτηράκι εἰς ἓνα κρασοπουλεῖο ἐκεῖ κατω. Λαίπον...

— Λοιπὸν Ζανζότ ;...

— Εἶδα λοιπὸν ἀπείν μὲ γενειάδα καὶ

μέ καπέλλο παναμά που εκύτταζε ολοένα το σπίτι σας.

— Αυτό δεν είναι παράδοξον ... τίποτε άλλο;

— "Οχι. 'Ο άνθρωπος αυτός είναι ακόμη εκεί και τώρα μάλιστα μάς κυττάζει. Μήπως τον γνωρίζετε;

'Ο Γεράρδος έρρικίασεν. 'Ανεμνήσθη των λόγων, οὗς εἶπεν αὐτῷ ὁ Δαγκέρ ὅτε τελευταῖον εἶδεν αὐτόν: «Θά σᾶς ἀκολουθήσουν, θά κατασκοπεύουν τὰ βήματά σας. Προσέξτε!»

'Εστράφη βροχῶδες μετ' ἀδιαφορίας. 'Αληθῶς ἀνθρωπὸς τις περιεπλανᾶτο ἐπὶ τῆς ὄχτης. 'Όταν ἠνόησεν ὅτι παρετηρήθη ἐκινήθη ἔν' ἀπομακρυνθῇ.

— Βλέπεις, Κρασκοκανάτα, φεύγει... ἡπατήθη...

'Ο ὀργανοπαίκτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν: — "Ω! ὦ! δὲν βάζω τὸ χέρι μου στὴν φωτιᾷ. Μὰ χωρὶς νὰ σᾶς κακοφανῇ, γιατρέ, δὲν εἰσέυρετε ἂν εἶνε καμμία αἰτία νὰ σας φυλάγι κανεὶς;

— Καμμία, Ζανζότ.

— "Επειτα μὴ στενοχωρῆσαι. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— "Όπως δῆποτε τὸ δέχομαι.

— "Α! ἄ! ἤμουν βέβαιος. Κάτι συμ-βαίνει.

— Πηγαίνω εἰς ἐπίσκεψιν ἐνὸς πελάτου μου... τοῦ κυρίου Δαγκέρ... τοῦ συνεταίρου τοῦ κυρίου Βωφόρτ ... εἶνε ἀσθενής ... ἔχει τὴν ἀνάγκην μου... "Εχω λόγους νὰ μὴ μά-θη κανεὶς ὅτι εἶμαι ὁ ἱατρὸς τοῦ κυρίου Δαγκέρ. "Αν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἀκολουθῇ ἐμπόδισέ τον... κράτησέ τον.

— Πῶς;

— Δὲν γνωρίζω. Εὖρε τὸν τρόπον.

— Εἶνε δική μου δουλειᾷ. "Α! γιατροῦ-ετε τὸν κύριον Δαγκέρ; ... Τὸ εἰςευρα πῶς εἶνε ἄρρωστος...

'Ο Γεράρδος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του.

— Διατί; ἠρώτησεν.

— Εἶνε κάμποσαις ἡμέραις — ἦτον τὴν νύκτα ποῦ σκότωσαν τὸν Βαλὸν — ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ Κρέιλ. "Εκαμνε ὠραῖον καιρὸν, φεγγάρι ὠραῖον. "Ότε ἤμουν κοντὰ εἰς τὸ δάσος 'Αλάτης, βλέπω ἑξαφνα κῆποιον ποῦ ἐβγαίνει ... 'Επερπατοῦσε τόσον παραξένα, ὥστε μοῦ ἔκαμην ἐντύπωσιν.

— Πῶς ἐπρόσεξες εἰς τὸ βᾶδισμά του;

— Διάβολε! ἐσερνότανε... ἐσταματοῦσε ... πάλιν ἐπήγαινε ... σὰν νὰ ὑπέφερε πολὺ ... "Επεσε πολλαῖς φοραῖς ... ἐσηκώνετο ... ἄ! μὲ πολὺν κόπον ... καὶ πάλιν ἐπερπατοῦσε... 'Αναστένανε καὶ ἐβογγῶσε...

— Δὲν ἐσκέφθης νὰ τὸν βοηθήσης;

— Βέβαια καὶ ἐπροχώρησα... Τὸν ἐφθασα ... «Αἶ, καλὲ ἄνθρωπε ... εἶσαι ἄρρωστος; ... ἡ μήπως ἐπιε παραπάνω; ἂν εἶσαι ἄρρωστος σὲ συνοδεύω ἕως εἰς τὸ Κρέιλ. Πρέπει ὁ ἕνας νὰ βοηθῇ τὸν ἄλλον· αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω. Μὰ ἂν ἦσαι μεθυμένος, θά σὲ ξαπλώσω εἰς ἕνα χανόακι καὶ θά σοῦ δώσω τὴν εὐχή μου. 'Η εὐχή μου θά σοῦ φέρῃ εὐτυχίαν διατί εἰσεύρω τί θά εἰπῇ μεθυμένος.» Δὲν μοῦ ἀπεκρίθη. "Εκαμνε νὰ τρέξῃ καὶ ἐγλύστρισε καὶ ἐπεσε ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Τὸν πλησιάζω. «Φύγε, μοῦ

φωνάζει ἄγρια. Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην σου!» Φκντάσου, κύριε Γεράρδε, τὴν ἀπερίαν μου ὅταν εἶδα πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτον ὁ κύριος Δαγκέρ.

— "Ητο αὐτός;

— Μάλιστα... Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστα-σιν.

— Τί ἔκαμες τότε;

— "Α! μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἴμπο-ροῦσα νὰ τὸν βοηθῶ χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ τὸν ἄφησα. Τὸν εἶδα ποῦ ἐπήγαινε τρεκλι-ζοντας καὶ ἔπειτα δὲν τὸν ἐβλεπα πλέον. Δι' αὐτὸ τὸν γιατροῦετε, γιατρέ;

— Ναί. 'Αλλ' ἄς ἀφήσωμεν τοὺς λόγους. Θά κάμης ὅ,τι σοὶ ἐζήτησα;

— 'Ακούς ἐκεῖ! Μήπως εἴμπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε; Δὲν εἶμαι ἀφοσιωμένος εἰς τὴν εὐγενίαν σου καὶ εἰς τὴν μητέρα σου; ... Πήγαινε ἡσυχος εἰς τοῦ κυρίου Δαγκέρ. Αὐ-τὸς μὲ τὴν γενειάδα δὲν θά σὲ ἀκολουθήσῃ, σοῦ εἶδω τὸν λόγον μου.

— Εὐχαριστῶ, Ζανζότ, μὲ ὑποχρεοῖς.

— Καθόλου, γιατρέ μου.

'Ο Γεράρδος εἶχε πεποιηθῇ εἰς τὴν πα-νουργίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Κρασκα-νάτα.

Οὗτος ἔφερε πάλιν τὸ ὄργανον ἐμπροσθέν του.

— Εἶνε ἕνας τρόπος νὰ καταλάβῃς, για-τρέ, ἂν σὲ ἀκολουθῇ...

— Τί θὰ πράξῃς;

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θά σὲ ἀκολουθήτῃ. "Όσῳ σὲ ἀκολουθεῖ θ' ἀκούης τὸ ὄργανόν μου νὰ παίζῃ:

Ψαρρᾶ, μίλει σιγά.

"Αμα σὲ ἀφήσῃ θά παίζω:

Βλέπε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν βράχον ὁ γενναῖος ἐκεῖνος ἔχει τὸ ὄφρ' ὑπερήφανον.

"Αν καταλάβω πῶς περιπλέκεται ἡ ὑπό-θεσις θά σὲ εἰδοποιήσω μὲ ἕνα κομματί ἀπὸ τὴν *Λευκὴν κυρίαν*. 'Εκαταλαβες; "Ας τὰ ξαναποῦμε. ... "Αν σὲ ἀκολουθῇ: *Ψαρρᾶ μίλει σιγά*. Περιπλέκεται ἡ ὑπόθεσις: ἡ *Λευκὴ κυρία*. Δὲν σὲ ἀκολουθεῖ πλέον *Φρά Διάβολος*. Δὲν εἶνε εὐκολο;

— 'Ενόησα, Ζανζότ... νομίζω ὅμως ὅτι αἱ προφυλάξεις εἶνε περιτταί, ἰδοὺ ὁ ἄνθρω-πὸς μὰς διέρχεται ἐμπρὸς μας καὶ οὔτε μὰς κυττάζει.

— Πονηρία, κύριε Γεράρδε, πονηρία. ... Νά, ἐσταμάτησε πῶς τάχα βλέπει αὐτόν τὸν ψαρρᾶ... Στοιχηματίζω πενήντα λεπτά πῶς ἄμα κάμουμε δέκα βήματα, αὐτὸς θά ἔχει καμωμένα πέντε.

'Ο Κρασκοκανάτας δὲν ἠπατάτο, διότι προχωρήσαντος παρετήρησαν ὅτι ἠκολου-θοῦντο.

'Ο ὀργανοπαίκτης ἐθρίαμβευεν.

— Βλέπεις, γιατρέ, βλέπεις; ἔλεγε.

'Ο Γεράρδος ἠνόησεν τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀγνώστου. Τὸν ἠκολούθει.

— Δέχομαι τὰς προτάσεις σου, Ζανζότ, εἶπε... Πρόσεχε αὐτόν τὸν ἄνθρωπον.

— Νόστιμη ἱστορία θά ἦνε αὕτη.

'Ο Πενσὼν, καίτοι προσεποιεῖτο ὅτι ἀπο-θαυμαζει τὸν ἀλιεύοντα, παρηκολούθει ἐν τούτοις διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἱατρὸν.

Εἶχε καλῶς παρατηρήσει τὸ τέχνασμα τοῦ Κρασκοκανάτα.

— Τί νὰ λέγῃ εἰς αὐτόν τὸν παληάν-θρωπον; ἐψιθύρισε.

Τέλος ἐνώπιον οἰκίας τινὸς ὁ Κρασκοκα-νάτας προβαλὼν τὸ ἕτερον σκέλος καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τοῦ ἄλλου στηριζόμενος ἤρ-ξατο παίζων τὸ ὄργανόν του:

'Απ' ἐδῶ βλέπετε τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἔπαυλιν, Βλέπεις αὐτὸν ἐκεῖ τὸν πύργον τὸν ὠραῖον, Φθάνει τὸν οὐρανὸν τὸ ὄψος του.

'Ο Γεράρδος, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐβαίνειν ἡσύχως θέλων νὰ δεῖξῃ ὅτι οὐδόλως ἐφοβεῖ-το, δίδων δὲ οὕτω τῷ μὲν Πενσὼν τὸν και-ρὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τῷ δὲ Κρασκα-νάτῃ νὰ ἐπισπεύῃ τὸν Πενσὼν.

Βαδίζων εἴκοσι βήματα ὀπισθεν τοῦ ἄν-θρώπου ὁ ὀργανοπαίκτης ἐψάλλε καὶ ἐπαίξει:

Κυβέρνα τὴν βάρκα σου.

'Εσταμάτα μόνον ὁσάκις ἀπὸ τινος πα-ραθύρου τῷ ἔρριπτον νόμισμά τι, ἡ ὁσάκις διαβάτης τις τῷ προσέφερε χρήματα.

'Εν ἀρχῇ ὁ Πενσὼν οὐδαμῶς ἠνόησεν.

— 'Αφ' οὔτου εὐρίσκετο εἰς Κρέιλ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Λωζιέ, πολλάκις εἶχε συναντήσῃ τὸν Ζανζότ. 'Εγνώριζεν αὐ-τόν ἐξ ὄψεως.

Οὐδεμίαν εἶχεν ὑπόνοιαν.

Τούτα διήρκεσεν ἐπὶ ἕν τέταρτον τῆς ὥ-ρας. 'Αλλὰ τὸ Κρέιλ δὲν εἶνε μέγα. Εἰς ἕν τέταρτον ἀρκετὴν διανύει τις ἀπόστασιν, ἡδὴ δὲ ὁ Γεράρδος πολλὰς εἶχε διασχίσει ὁδοὺς προσπαθὼν νὰ διαλάβῃ τὸν Πενσὼν χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Δὲν τὸ κατῴρθου βεβαίως, διότι ἤκουε πάντοτε μακρόθεν ὀπισθεν τοῦ τὸν ἦχον:

Ρίψε τὰ δίκτυα σου.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τετάρτου ὁ Πενσὼν ἤρξατο ἀδημονῶν.

— "Α; μὰ αὐτὸς ὁ διάβολος μὲ τὸ ὄργανόν του μὲ ἐπαρξάλασε!...

Καὶ ἐνίοτε ἔστρεφε πρὸς τὸν Κρασκοκα-νάτῃ.

'Ο Κρασκοκανάτας οὐδὲν ἐφαίνετο βλέπων. Καὶ ἐξηκολούθει ὁλονέν μετ' ἐπιμονῆς καὶ λύσσης:

Ψαρρᾶ, μίλει σιγά.

'Ο ἄνθρωπος τότε ἐστράφη πρὸς τὸν ὀρ-γανοπαίκτην καὶ ἐνευσεν αὐτῷ νὰ πλησι-άσῃ.

'Ο Ζανζότ ἐσπευσεν ὅσον ἡδύνατο ταχύ-τερον. 'Εν τούτοις ὁ Πενσὼν δὲν ἔπαυσεν ἀ-κολουθῶν τὸν Γεράρδον, προπορευόμενον κατὰ πενήντα βήματα καὶ προσποιούμενον ὅτι οὐδενὸς ἀντελήφθη.

— Πές μου, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἶπεν ὁ Πενσὼν ἄμα ὁ Κρασκοκανάτας ἐπλησίασε, εἶνε ἐξάκισιν αὐτὸ τὸ ὄργανον, ἔχει λαμπρὰν φωνήν...

— 'Αλήθεια, κύριε; ... "Ακουσε, σὲ πα-ρκαλῶ.

Ψαρρᾶ, μίλει σιγά.

— Πολὺ ὠραῖα... ὠραῖαις νόταις ... καὶ ἡ ψιλὰ καὶ ἡ χμηλαῖς...

— 'Η ψιλὰ δὲ... αὐταῖς εἶνε πολὺ ὠ-ραῖαις!

[Ἔπεται συνέχεια.]